

- 2) Czy okoliczność, że w zakresie stosowania sankcji jej skuteczność przynosi korzyść nadużywającemu pracodawcy, ze szkodą dla pracownika dotkniętego nadużyciem, w ten sposób, że czas trwania postępowania działa bezpośrednio na szkodę pracownika z korzyścią dla pracodawcy oraz okoliczność, że z trwaniem postępowania zmniejsza się proporcjonalnie skuteczność przywrócenia, do takiego stopnia, iż zostaje prawie wyeliminowana są zgodne z prawem UE?
- 3) Czy w zakresie stosowania prawa UE w rozumieniu art. 51 Karty Nicejskiej (Praw Podstawowych) to, że czas trwania postępowania działa bezpośrednio na szkodę pracownika z korzyścią dla pracodawcy oraz to, że z trwaniem postępowania zmniejsza się proporcjonalnie skuteczność przywrócenia, do takiego stopnia, iż zostaje prawie wyeliminowana jest zgodne z art. 47 Karty i art. 6 EKPC (Europejskiej Konwencji Praw Człowieka)?
- 4) Czy mając na uwadze informacje zawarte w art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2000/78/WE ⁽²⁾ i w art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/54/WE ⁽³⁾ pojęcie warunków pracy ujęte w klauzuli 4 dyrektywy 1999/70/WE obejmuje także konsekwencje niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy?
- 5) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie czy różnica w zakresie zwykłych konsekwencji przewidzianych w wewnętrznym porządku prawnym w odniesieniu do niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy na czas nieokreślony i na czas określony jest uzasadniona w rozumieniu klauzuli 4?
- 6) Czy ogólne zasady obowiązującego prawa Unii, pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań, równości broni w postępowaniu, skutecznej ochrony sądowej, dostępu do niezależnego sądu i bardziej ogólnie sprawiedliwego procesu, zagwarantowane w art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (ze zmianami wynikającymi z art. 1 ust. 8 traktatu lizbońskiego, do którego odsyła art. 46 Traktatu o Unii Europejskiej) w związku z art. 6 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. oraz z art. 46, 47 i 52 ust. 3 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, przyjętej w Nicei dnia 7 grudnia 2000 r., włączonej do traktatu lizbońskiego należy interpretować w ten sposób, iż stoją na przeszkodzie ustanowieniu przez [Republikę Włoską] po istotnym upływie czasu (dziesięć lat) przepisu formułującego wykładnię autentyczną, odmienną od brzmienia interpretowanego przepisu takiego jak art. 32 ust. 7 ustawy nr 183/10, który zmienia konsekwencje toczących się postępowań działając bezpośrednio na szkodę pracownika z korzyścią dla pracodawcy oraz temu, że z trwaniem postępowania zmniejsza się proporcjonalnie skuteczność przywrócenia, do takiego stopnia, iż zostaje prawie wyeliminowana?
- 7) W razie uznania przez Trybunał Sprawiedliwości, że przytoczone zasady nie mają rangi podstawowych zasad porządku prawnego Unii Europejskiej dla celów ich horyzontalnego i ogólnego zastosowania a więc stwierdzenia

jedynie niezgodności przepisu takiego jak art. 32 ust. 5-7 ustawy nr 183/10 z obowiązkami ustanowionymi w dyrektywie 1999/70/WE i Karcie Nicejskiej czy spółkę, taką jak pozwana należy uznać za organ państwowy dla celów bezpośredniego wertykalnego zastosowania prawa UE a w szczególności klauzuli 4 dyrektywy 1999/70/WE i Karty Nicejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, s. 43.

⁽²⁾ Dz.U. L 303, s. 16.

⁽³⁾ Dz.U. L 204, s. 23.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative d'appel de Nantes (Francja) w dniu 2 sierpnia 2012 r. — Adiamix przeciwko Ministre de l'Économie et des Finances

(Sprawa C-368/12)

(2012/C 295/43)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour administrative d'appel de Nantes

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Adiamix

Strona pozwana: Ministre de l'Économie et des Finances

Pytanie prejudycjalne

Czy decyzja 2004/343/WE Komisji z dnia 16 grudnia 2003 r. ⁽¹⁾, od której w sposób konieczny zależy zgodność z prawem spornej decyzji w przedmiocie poboru, jest ważna?

⁽¹⁾ 2004/343/WE: Decyzja Komisji z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie systemu pomocy wprowadzonego przez Francję w zakresie przejmowania przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji (Dz.U. L 108, s. 38).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Tivoli (Włochy) w dniu 3 sierpnia 2012 r. — Enrico Petillo i Carlo Petillo przeciwko Unipol

(Sprawa C-371/12)

(2012/C 295/44)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Tivoli

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Enrico Petillo, Carlo Petillo

Strona pozwana: Unipol

Pytanie prejudycjalne

Czy w świetle dyrektyw 72/166/EWG⁽¹⁾, 84/5/EWG⁽²⁾, 90/232/EWG⁽³⁾ i 2009/103/WE⁽⁴⁾, które regulują obowiązkowe ubezpieczenie w sprawie odpowiedzialności cywilnej wynikającej z ruchu pojazdów mechanicznych, dozwolone jest przewidzenie w wewnętrznych przepisach prawnych państwa członkowskiego — w drodze obowiązkowej kwantyfikacji *ex lege* wyłącznie szkód powstałych w związku z wypadkami drogowymi — ograniczenia faktycznego (pod względem kwantyfikacji) odpowiedzialności za szkody niemajątkowe, których naprawienia dochodzi się od osób (towarzystw ubezpieczeniowych) zobowiązanych zgodnie z tymi dyrektywami do zapewnienia obowiązkowego ubezpieczenia szkód związanych z ruchem pojazdów mechanicznych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 103, s. 1).

⁽²⁾ Druga dyrektywa Rady z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych (Dz.U. 1984, L 8, s. 17).

⁽³⁾ Trzecia dyrektywa Rady z dnia 14 maja 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (Dz.U. L 129, s. 33).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 263, s. 11).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London (Zjednoczone Królestwo) w dniu 3 sierpnia 2012 r. — Nnamdi Onuekwere przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-378/12)

(2012/C 295/45)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nnamdi Onuekwere

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Pytania prejudycjalne

- 1) W jakich okolicznościach, o ile w ogóle, okres pozbawienia wolności stanowi legalny pobyt dla celów związanych z nabyciem prawa stałego pobytu na mocy art. 16 dyrektywy o obywatelstwie 2004/38⁽¹⁾?
- 2) Czy jeżeli okres pozbawienia wolności nie może być uznany za legalny pobyt, to osoba, która odbywała karę pozbawienia wolności, jest uprawniona do zsumowania okresów pobytu przed i po odbyciu tej kary dla celów obliczenia pięcioletniego okresu zamieszkiwania wymaganego do nabycia prawa stałego pobytu na mocy wspomnianej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Tekst mający znaczenie dla EOG) Dz.U. L 158, s. 77